

greb, at der har været Tale om noget. Men dette viser ogsaa ganske tydeligt, at Ordet „alt“ aldeles ikke kan tages i den Forstand, den højtærede Justitsminister vil. Det, det betyder, er det ganske ligefremme, som en saadan Udtalelse altid vil betyde, naar den læses som naturligt Dansk, at den Undersøgelse, Sundhedsstyrelsen har foretaget, har givet det Indtryk, at dette Angreb er uberettiget. Det er maaske rigtigt, at jeg, den højtærede Formands Tilladelse forudsat, oplæser, hvad der i saa Henseende staar i Udtalelsen. Den knytter sig direkte til Redaktør Reventlows meget udformede og meget voldsomme Angreb, hvori han taler om, at vedkommende har vist en højst forargelig Optræden og meget andet tilsvarende. Derefter er det saa, der svares: „Alt, hvad Sundhedsstyrelsen har kunnet faa oplyst, siden de i Klagen nævnte Rygter først forebragtes os, være sig ad tjenstlig Vej, ved privat Forespørgsel og ved personlige Iagttagelser de talrige Gange, hvor et af Medlemmerne var sammen med Distriktslæge Langhoff, har kun vist, at Anklagen for Misbrug af Alkohol er uberettiget. De Sigtelser, der ikke tidligere have været bragte til Sundhedsstyrelsens Kundskab, ville nu blive nærmere undersøgte, antageligvis ad politimæssig Vej“. Denne Udtalelse, om hvilken Sundhedsstyrelsens Formand havde forhandlet med Ministeren i Forvejen, er siden bleven omtalt af adskillige af de Personer, som have haft Lejlighed til at sætte sig ind i Spørgsmaalet, og de have alle hævdet, at den fra Dr. Muus' Side paa det Tidspunkt var berettiget og stemmer med Sundhedsstyrelsens Opfattelse, og det er dette, Dr. Muus har sagt. Den Udtalelse, som Dr. Viggo Christiansen tidligere har fremsat, gaar i samme Retning. Den nye Udtalelse, som nu foreligger fra Dr. Pontoppidan, siger ogsaa, at efter hvad der forelaa for Dr. Muus paa dette Tidspunkt, var denne Udtalelse fra hans Side fuldt ud berettiget. Derfor kan jeg ikke se, at den højtærede Justitsminister har nogen Mulighed for paa dette Grundlag at rette en alvorlig Anklage mod Dr. Muus og Sundhedsstyrelsen, som altsaa i saa Henseende delte hans Opfattelse. Endelig forekommer det mig noget underligt, at Ministeren først foretager hele sin Aktion paa det nuværende Tidspunkt. De to Punkter, hvorpaa han bygger sin Klage, forelaa for ham allerede i Januar 1911, da Redaktør Reventlows Klage var indgivet. Allerede da rettede han mod Dr. Muus Bebrejdelser

for Fortielse overfor ham, og allerede den Gang fik han Lejlighed til at vurdere og kontrolere den Redegørelse, som Dr. Muus har udsendt. Hvorfor tav den højtærede Justitsminister saa? Hvorfor tog han ikke Sagen op den Gang og førte den igennem? Hvorfor venter han — saa vidt jeg forstod, er der intet foregaaet i Mellemtiden, i hvert Fald er der intet fremdraget i Redegørelsen —, hvorfor venter den højtærede Justitsminister, indtil han i Slutningen af August faar en ny Klage fra Redaktør Reventlow? Først paa Grundlag af denne Klage sætter han sig i Bevægelse, foretager den meget kraftige Aktion, han nu har foretaget. Hvis disse Handlinger ere saa fældende for Dr. Muus, hvorfor ere de det saa ikke i Januar Maaned? Hvorfor ere de først blevne det paa dette sene Tidspunkt?

Den Hovedklage, som den højtærede Justitsminister retter mod Dr. Muus, er Anklagen for Fortielse, men det synes mig, at den højtærede Justitsminister i sin Redegørelse i hvert Fald paa eet Punkt har gjort sig skyldig i det samme, som han bebrejder Dr. Muus. Den højtærede Justitsministers Indlæg er i Virkeligheden et mærkeligt Aktstykke. Det er et Aktstykke, som helt igennem er skrevet som et Aktorat, hvor det kommer an paa at komme den anklagede til Livs. Jeg kan ikke se andet, end at der Punkt for Punkt stadig er det, man paa Dansk plejer at kalde Ordkløveri, ved den Maade, hvorpaa den højtærede Justitsminister anvender Ordet „dette“, som jeg før nævned, og ved Ordet „alt“ o. s. v. Hele dette Aktstykke er ikke andet end Juristeri, taget i dette Ords daarligste Betydning. Men det, jeg vil gøre opmærksom paa, er, at jeg i hele dette Aktstykke ikke kan finde omtalt en Erklæring, som den højtærede Justitsminister omtalte i Dag, nemlig Dr. Christiansens Erklæring. Nu siger den højtærede Minister, at han tillægger den ingen Betydning, det har intet videre at sige med den Erklæring. Jeg synes nu, at den har nogen Betydning. Naar et af Hovedpunkterne i den højtærede Justitsministers Anklage er, at Dr. Muus uberettiget har tilbagevist Redaktør Reventlows Angreb, saa synes jeg, det har nogen Betydning, at en Mand, der har haft saa meget Kendskab til Sagen og har saa mange Betingelser for at kunne bedømme denne Sag som Dr. Christiansen, udtaler sig paa denne Maade. Men, sagde den højtærede Justitsminister, for ham betød den ikke noget; den forandrede